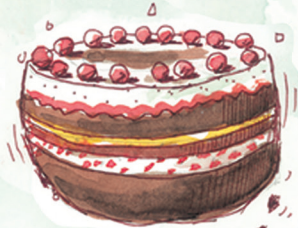

GiaNNi RoDaRi

GöKYÜZÜNDEN GELEN PASTA

-1970-
Andersen
Ödülü

Çeviren:
Eren Cendey

Resimleyen:
Sedat Girgin

20.
baskı

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

La Torta in Cielo, Gianni Rodari

© Edizioni EL S.r.l., Trieste, İtalya, 1993

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2010

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-1137-4

1. Basım: 2010

20. Basım: 2000 adet, Kasım 2023

Çeviren: Eren Cendey

Resimleyen: Sedat Girgin

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Vizyon Basımevi Kâğıtçılık Matbaacılık

ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 52098

Adres: Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z

Beylikdüzü - İstanbul

Gökyüzünden Gelen Pasta

GIANNI RODARI

Çeviren: Eren Cendey

Resimleyen: Sedat Girgin

GIANNI RODARI

İtalya'nın yetiştirdiği en iyi çocuk kitapları yazarı olarak tanınan Gianni Rodari (1920-1980) daha on yaşındayken şiirler yazıyor, müzikle uğraşıyordu. Amacı müzisyen olmaktı. Yirmi yaşında müzik öğretmeni oldu. İkinci Dünya Savaşı patlayınca, ülkesindeki faşist düzene karşı girişilen harekete katıldı. Uzun süre gazetecilikle uğraşan yazar, bir çocuk gazetesinin de yayın yönetmenliğini yaptı. 1947'de çocuklar için yazmaya başladı ve 1970 yılında dünyanın en iyi çocuk kitabı yazarlarına verilen, Hans Christian Andersen Ödülü'nü aldı.

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

*Bir Telefonluk Masallar • Görünmez Olan Tonino'nun Maceraları •
İki Kere Doğan Baron • Marko ile Mirko'nun Serüvenleri •
Masal İçinde Masal • Masallar ve Kurgu Masallar • Mavi Ok •
Soğan Oğlan • Televizyona Düşen Çocuk Gip • Yalancılar Ülkesi*

İçindekiler

Mahallede O Sabah	7
Dedalo, Diomedede'yi Arıyor	17
Gizemli Bay Geppetto	25
Külkedisi'nin Ayakkabısı	39
Üzücü Bir Deneyim.....	46
Profesör Zeta	55
Dünyanın En Güzel Yanlışı	62
Çocuklar Birbirlerini Anlarlar	73
Sihirli Telefon	81
Herkese Var, Herkese Yetecek Kadar Var.....	89

Mahallede O Sabah

Bir nisan sabahı, saat altı sularında Trullo Mahallesi halkı, otobüs durağında kent merkezine giden ilk otobüsü beklerlerken havanın nasıl olduğunu anlamak için gözlerini gökyüzüne çevirdiklerinde göz erimlerindeki bütün göğün neredeyse bütünüyle koyu renkli, koskocaman, yuvarlak bir nesneyle örtüldüğünü gördüler. Çatıların yüzlerce metre yüksekinde, bulutların yerini almış olan acayip büyük nesne, olduğu yerden hiç kımıldamıyordu. Birkaç kişi “Of!” dediyse de birkaç kişi “Ah!” dedi. En sonunda şöyle bir haykırış işitildi:

“Uzaylılar!”

Bu adeta bir işaret, bir emir gibi oldu. İnsanlar hep bir ağızdan bağırmaya, dört bir yana koşuşturmaya başladılar. Pencereleler açıldı, başka insanlar da her zamanki gibi bir otomobil kazası olduğunu düşünerek meraklı yüzlerini gösterdiler; sonra hepsi yukarı baktılar ve pencereler, kepenkler birbiri ardına gürültüyle kapatıldı; merdivenler, avlular insanlarla doldu.

“Uzaylılar!”

“Uçan Daire!”

“Yok canım, Güneş Tutulması.”

Bu “*nesne*” aslında göğre açılmış koca, kara bir deliğre benziyordu ve çevresinde aydınlık ve mavi bir çember vardı.

“Ne tutulması? Dünya’nın sonu geldi.”

“Abartmayalım. Dünya’nın sonu böyle bir anda mı gelir!”

“Tabii ya, önceden bildiri yayımlayacaklar: ‘Bakın, şu gün, şu saatte dünya nalları havaya dikecektir!’”

İtalya adlı kafeden dışarı çıkan bir garson, ıslak ellerini önlüğüne kuruladı. Gökyüzüne bir bakış attı ve sanki biri başına sopa indirmiş gibi öne eğiliverdi.

Gecelikli bir kadın balkonundan bağırdı:

“İtfaiyecileri ara Augusto!”

“Ne diyeyim onlara peki?”

“Uzaylıların geldiğini söyleyeceksin tabii ki, aptal! Görmüyor musun?”

“İtfaiyeciler ne yapacak peki? Su sıkıp korkutacaklar mı onları?”

“Ara, ara sen; onlar ne yapacağını bilir.”

Augusto yeniden bara girdi ve itfaiyecileri aradı.

“Alo, çabuk Trullo Mahallesi’ne koşun; uzaylılar geldi!”

“Kimsiniz?”

“Ben Augusto.”

“İyi, ben de Jül Sezar! Sabahın bu saatinde sarhoş olmaya utanmıyor musun?”

İtfaiye santralı görüşmeyi kesti. Ama sonraki iki dakika boyunca Trullo Mahallesi’nden hep aynı telaşa arayan yirmi kişiye daha yanıt vermek zorunda kalınca alarm vermeye karar verdi ve nöbetçi görevliye şöyle dedi:

“Ortak bir delirme söz konusu olmalı. Bana kalırsa tımarhaneyi haberdar edelim.”

Trullo Mahallesi’nde burnunu havaya dikip göğü seyretmeyen birileri kaldıysa, onlar da telefon başındaydı. Kimi polisi, kimi jandarmayı, kimi zabıtayı arıyordu.

Bu arada fırının arkasından her sabah olduğu gibi kafeleri dolaşıp çörek ve simit dağıtacak olan çırak çıktı. Mis gibi kokan sepetini bisikletinin gidonuna dayadı, seleye oturmak için sağ ayağını havaya kaldırdı ve aynı anda otomatik olarak gözlerini de gökyüzüne kaldırmak durumunda kaldı; *patapumfete* diye bir ses duyulmasıyla gencin ve bisikletin ve de sepetin yere serilmesi bir oldu. Çörekler ve simitler dağınık bir düzenle tozun toprağın üzerine yayıldı.

Romalı fırıncı çırakları asla düşmemeleriyle ün salmışlardır, ama bin yıldır olmayan bir şey, şimdi bir anda oluvermişti işte. Delikanlı yerden kalktı ve avaz avaz bağırarak yeniden fırına sığındı:

“İmdat! Ay düştü!”

Kendi düşüşüne bir neden katabilmek için kozmik bir düşüşü bahane göstermek istiyordu.

Çörekler yerde yatıyordu. Nereden çıktıysa, köpeğin biri yiyeceklerin üzerine atladı ve dayak yemeden sıvışmak için ne varsa bir an önce toplamaya girişti. Şaşkınlık verecek olan şu ki; o dayak gelmedi.

“Bu Bay Meletti’nin köpeği,” dedi kasap karısına. “Mahallenin en hırsız köpeği bir polise ait. Sonra da İtalya’da düzen bozuk diye yakınıyorlar.”

Polis memuru Meletti bir keresinde bir otomobil sürücüsüne ceza yazabilmek için bir arabacının atının arkasına gizlenmişti. O günden sonra bazı okumuş çocuklar ona “Odysseus” ismini takmışlardı. Buna bağlı olarak da aslında adı Zorro olan köpeğine Argos adını vermişlerdi. Köpek pek zeki olduğundan her iki adla çağrıldığında da yanıt veriyordu.

Ama o sabah ona “Ekselansları” diye seslenilse bile yanıt verecek durumda değildi. Dışleri arasına sıkıştırdığı çöreklerle koşa koşa Meletti ailesinin yaşadığı evine gitti. Ödevini bitirmek için erken uyanan evin oğlu Paolo onun hırıltısını duydu ve kapıyı açtı.

“Nereden geliyorsun serseri?”

Yanıt veremeyecek kadar yorgun olan Zorro, koşarak mutfağı geçti, kendini balkona attı ve kahvaltısını huzur içinde yiyebilmek için yere uzandı.

“Ne! Çörek mi? Bana da bir lokma ver, yoksa döndüğünde babama söylerim.”

Bay Meletti karakoldaki işlerinin çokluğu nedeniyle

erken çıkmıştı. Karısı Bayan Cecilia ise acilen iğne yapmaya çağırılmıştı. Evde bir tek Paolo ve hâlâ uyumakta olan Rita kalmıştı. Büyük olduğu için kardeşini zamanında uyandırmak ve sütünü ısıtmak Paolo'ya düşüyordu.

“Ver şunu!”

Ama Zorro mamasını paylaşmaktansa, bir lokmada yutuverdi.

Paolo bu saygısızlığının bedelini ödetme niyetiyle balkona çıkınca gördüğü şey ona köpeği de, çöreği de unutturdu.

“Rita!” diye bağırdı. “Çabuk buraya gel. Rita!”

“Ne var?” diye seslendi uyukulu bir ses.

“Çabuk gel gör şunu, kımilda haydi!”

“Okula gitme saati geldi mi?”

“Sanırım bugün okula gidilmeyecek.”

Bu haber üzerine küçük kız hemen canlandı ve balkona koştu; bir siren sesi onun koşmasına eşlik ediyordu: İtfaiyeciler Trullo Meydanı'na giriyorlardı.

“Tanrım, yangın mı çıktı?”

“Ne yangını? Yukarıya baksana!”

“Ne çirkin bir bulut bu! Herhalde korkunç bir fırtına çıkacak.”

“Sen sahiden aptalsın. Bu bence bir uzay istasyonu.”

“Ne istasyonu?”

“Sen sahiden cahilin tekisin. Size ikinci sınıfta ne öğretiyorlar acaba?”

“Sana beşinci sınıfta ne öğretiyorlarsa onu. İtfaiyeciler merdivenle oraya kadar tırmanabilirler mi?”

“Evet ya, itfaiyeciler ayı söndürecekler... Oraya ancak astronotlar gider akıllım...”

“Tamam, anladım. Başladıklarında çağır beni. Gidip dişlerimi fırçalayayım ben.”

Rita, güzelce banyoya yöneldi. Annesinin yokluğundan yararlanarak, bebeğinin saçlarını yıkayabileceğini düşünmüştü.

Paolo “bu cahil kızla” konuşmanın yararsız olacağını düşündüğü için onun gitmesine ses etmedi. Bu arada meydana her an yeni bir durum ortaya çıkıyordu. Bu küçük mahallenin sokakları itfaiyecilerden sonra Emniyet Müdürlüğü’nün zırhlı araçlarıyla dolmaya başladı. İş bununla da kalmadı ve bir değil iki tank görüldü. Yoksa top mu atacaklardı? Evet, toplar, hatta füzeler geliyordu!

“Sanki büyük bir geçit töreni var,” diye düşündü Paolo heyecanla.

Ama en ilginç gösteri, gökyüzüne yerleşmiş olan o devasa ve gizemli nesnenin kendisiydi. Göz kararıyla çapı bir kilometre olmalıydı. Bu kenar mahallenin çirkin ve koca evlerinin, beton avlularının, zırhlı araçların gümbürtüsüyle yankılanan sokaklarının üzerine düşen gölgesi tehdit dolu ve karanlıktı.

“Acaba savaş mı çıktı?”

Doğu yönünden madeni bir sivrisinek gibi vızıldayan bir helikopter yaklaşmaktaydı.

Gökyüzündeki uçan dairenin yüz metre ötesine kadar yaklaştı ve yavaş yavaş tur atmaya başladı: Sanki onu sokacak uygun bir nokta arıyordu.

Paolo güçlü olanın tarafını tutarak “Sen onu sokarsan nasıl canına okur, görürsün,” diye düşündü.

Zorro ise düşünceli bir şekilde inildi, mızıldanıyordu.

“Ödün patladı değil mi?” diyen Paolo eğilip onun sırtını kaşdı.

“Dikkat dikkat!” Bu pek yüksek ses, bir polis kamyonetine takılı hoparlörden yayılıyordu. *“Halkımızı sakin olmaya davet ediyoruz. Askerimiz durumu bütünüyle denetim altına almıştır. Olağanüstü hal ilan edilmiştir. Kimse yeni bir emre kadar mahalleden dışarı çıkamaz ve mahalleye giremez. Şimdi evlerinize girin, bodrum katlarına inin ve güven içinde yeni bir emri bekleyin.”*

“Dikkat dikkat!” dedi ses yeniden.

“Ne diyorlar?” diye seslendi Rita banyodan.

“Hiçbir şey.”

“Ne demek hiçbir şey. Bu kadar gürültü çıkardıklarına göre reklam yapıyor olmalılar. Bak bakalım bir armağan veriyorlar mı? Geçen sefer balon dağıttıklarında bana zamanında haber vermemiştin.”

Rita az sonra elindeki havluyla gözlerini sıkı sıkı kurularak balkonda boy gösterdi. Bu kurulamanın nedeni ağabeyine yüzünü iyi yıkadığını kanıtlamaktı.

Tam Paolo bir şey söylemek üzere ona dönecekken gökyüzünden hızla bir gölge geçti. Bir kuş muydu bu? Hayır, fazlasıyla büyüktü.

“Yere yat!” diye haykırarak kendini yere atan Paolo, bir koluyla da yanına uzanıveren kız kardeşine sarıldı.

“Ne oluyor?”

Bir nesne balkonun sağ köşesine, Paolo'nun elinin bir metre, homurdanarak oradan kaçan Zorro'nun patisinin otuz santimetre ötesine düştü. Düştü, ama patlamadı. Sadece yumuşak bir "plaff" sesi çıkardı ve iki sardunya saksısının ortasında kaldı. Paolo yüzüne kapattığı parmaklarının arasından görebildiği kadarıyla bu nesnenin, gökteki nesneyle aynı renk olduğunu fark etti. Bomba değildi. Belki de bir mesajdı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Rita, "biz de bodruma inelim."

"O zaman hiçbir şey göremeyiz."

"Ama ben korkuyorum. Hem bak hoparlör ne diyor..."

Avlu avlu dolaşan hoparlörün sesi tekdüze tonda aynı sözleri yineliyordu.

Paolo balkona düşen mermiyi bilimsel bir biçimde incelemenin kendi görevi olduğunu düşünüyordu.

"Kristof Kolomb da benim gibi ödlele olsaydı," diye düşünüyordu kendini yüreklendirmek için, "Amerika hâlâ keşfedilmemiş olurdu."

"Ne yapalım?" diye sordu ağlamaklı sesiyle Rita. "Böyle yere yatınca pijamam kirleniyor, annem bana bin tane laf edecek."

"Kes sesini, düşünmem gerekiyor."

Ama birisi onun yerine düşündü. Zorro, temkinli bir biçimde patisini nesneye uzatırken kuyruğunu sevinçten yere vuruyordu. Sonra patisiyle deneme için nesneye bir kez vurdu.

"Defol Zorro!"

"Dokunma ona!"

Köpek sanki onları sakinleştirmek istercesine dönüp baktı. Nemli gözleri şöyle der gibiydi: “Sakin olun, durun, siz bu işi bana bırakın. Benim burnum iyi koku alır.”

Sonra dilini çıkardı ve yerde ileri doğru sürünmeye başladı. 5....4....3....2....1. Tamam, şimdi değiyordu.

Zorro'nun dili hedefe ulaştı ve heyecanla yalamaya başladı. Kuyruđu ise helikopter pervanesine dönmüştü.

Bunun üzerine Paolo karar verdi: Onun üzerine atladı, bir tekmeye hayvanı uzaklaştırdı ve “şey”in yanı başındaki yeri o aldı.

“Ne o?” diye sordu Rita saçları dağınık başını kaldıarak.

“Şimdi anlayacağız. İçinde bir mesaj olabilir.”

“Hafif bir koku duymuyor musun?”

“Koku mu? Sen hâlâ rüya görüyorsun herhalde.”

Rita da bu “şey”e yaklaştı, kaybettiği alanı ele geçirmeye çalışan köpeği geride tutmak da ona kalmıştı.

“Önce benim dokunmamı ister misin?” diye sordu ağabeyine.

“Aptal kız, benim korktuğumu mu sanıyorsun? Önce incelemek istedim.”

“Sen kokuyu duymuyor musun gerçekten?”

“Demek ki nezle oldum ben.”

Rita olaya el koydu. Önce “şey”e dokundu; parmağında kara bir iz kaldı. Kız bu izi dikkatle inceledi, sonra kararlı bir biçimde parmağını ağzına soktu. Güzelce emdi, sonra pembe ve ıslak parmağını gözlerinin önüne yaklaştırdı. Sonunda bir zafer çığlığı attı:

“Çikolata! Ben haklıymışım. Dene bak, sen de gör.”

Paolo da denedi. Rita yeniden denedi. Paolo bir kez daha denedi. Hiç kuşku yoktu: Gökyüzünden düşen bu gizemli madde koca bir çikolata parçasından başka bir şey değildi. Kokusuna, tadına, ağızda bıraktığı kalıcı lezete bakılacak olursa iyi bir marka olmalıydı.

“Ne güzelmiş!” dedi Rita.

“Şahaneymiş,” diye onayladı ağzına koca bir parça atan Paolo. “Kim bilir, belki de bizi gördüler ve dost olmak için bize bu çikolatayı attılar.”

“Kimler?”

“Uzaylılar ya da şu tepedekiler işte. Kim olduklarını bilmiyorum.”

Gökteki büyük yuvarlak lekeyi işaret eden Rita kararını açıklayarak “Bence,” dedi, “o büyük bir pizza.”

Siz herhalde Rita’nın “bir pasta” demesi gerektiğini düşünüyorsunuzdur. Ama Roma’nın Trullo Mahallesi’nde hem domatesli pizzaya hem de çikolatalı pastaya tek bir ad verilir ve bu da “pizza”dır. Arada sırada bu iki pizza türünü ayırt edebilmek için “tatlı pizza” sözcüğünün kullanıldığı olur. Ve pastanelerin soylu kızları olan pastalar eğer kız kardeşleri pizzalarla aynı adla çağrılmaya kırılıyorsa, bu onların sorunudur!

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

GiaNNi RoDaRi

GöKYüZüNDeN GeLeN PaSta

Ağzınıza layık bir... bir... Uçan daire!

Bir gün Trullo Mahallesi'ne üzeri vişnelerle, çileklerle, çikolatalarla süslü, kekinin etrafı bembeyaz kremayla kaplı, kocaman bir uçan daire düşer. Evet, yanlış duymadınız! Mahalle sakinlerinden Paolo ile kardeşi Rita bu leziz uçan dairenin içine girmeye karar verince olanlar oluyor ve macera başlıyor!

Hans Christian Andersen ödüllü İtalyan yazar Gianni Rodari, bu kitapta yine kendine özgü üslubuyla sıra dışı bir "uzaylı" hikâyesi anlatıyor çocuklara.

roman

YAŞ	8	9	10	+
-----	---	---	----	---

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-3337-4

9 789750 711374